

Μια θεατρικότητα παράσταση

» «Ubu Roi» του Αλφρέ Ζαρί από την Paravan Proactions

Εφερα στην οθόνη του υπολογιστή το σημείωμά μου για την πρώτη παραγωγή της Paravan Proactions, το βασισμένο πάνω στο «Animal farm» του Όργουελ «Zoo», και διαπίστωσα πως σχεδόν όλα όσα είχα γράψει τότε ταιριάζουν και στη δεύτερη τους παράσταση, στον «Βασιλιά Ουμπού» του Αλφρέ Ζαρί.

Η εικαστική γλώσσα της παράστασης εντυπωσιάζει, είναι εκφραστικότητα, ευέλικτη, με πλούσιο λεξιλόγιο, με χιούμορ, είναι σχεδόν αυτάρκης, σχεδόν καλύπτει τις ανάγκες της παράστασης. Καθόλου παράξενο, η Paravan Proactions γεννήθηκε από την επιθυμία δύο ταλαντούχων σκηνογράφων να αυτονομηθούν, να απελευθερωθούν από την κυριαρχία των σκηνοθετών, οι οποίοι συχνά δεν διαθέτουν εικαστικό τρόπο σκέψης και περιορίζουν την οπτική λειτουργία της παράστασης. Μόνοι πια και κυρίαρχοι, η Μελίτα Κούτα και ο Χάρης Καυκαρίδης δημιουργούν πρωτ' απ' όλα τη μορφή του Ουμπού, του κοιλιόδουλου και δειλού Ουμπού, κι είναι αυτά τα δύο κύρια χαρακτηριστικά που οδηγούν στο πετυχημένο εικαστικό εύρημα- ο Ουμπού είναι μονίμως τοποθετημένος πάνω σε μια λερωμένη τουαλέτα. Εκτός από τις περιπτώσεις που μετακινείται με καροτσάκι υπεραγοράς. Η ίδια η φιγούρα του βασιλιά θυμίζει τη διαφήμιση της Michelin, κι είναι το σώμα που μετράει, η κοιλιά και τα οπίσθια, ενώ το πρόσωπο δεν παίζει ρόλο, γι' αυτό και ο Διομήδης Κουφτερός, όπως και οι άλλοι ηθοποιοί της ομάδας, φοράει μάσκα. Τα σκορπισμένα στο πάτωμα του υπόγειου χώρου στάθμευσης αντικείμενα απλώνουν παντού τη μιζέρια του ζεύγους Ουμπού, η μιζέρια είναι η ύλη από την οποία είναι φτιαγμένο το καταπληκτικό φόρεμα της κυρίας Ουμπού. Κινητό αστείο είναι το τραπέζι με τις κατσαρόλες. Στο βάθος του χώρου η ποθητή πολυτέλεια του βασιλικού παλατιού (με ελάχιστα μέσα). Η ρωσική αρκούδα κάνει μια κυριολεκτική εμφάνιση. Τα κοστούμια του Καπετάν Λέρα (Πάρις Ερωτοκρίτου ή Ευριπίδης Δίκαιος; Δεν ξέρω ποιος έπαιζε στην παράσταση που είδα) και της κυρίας Ουμπού (Τζωρτζίνα Τάτση) παρωδεί το Σούπερμαν και την Catwoman.

Παραγωγή Concept/: Paravan Proactions
Μουσική: Tat-Tnabar Ethnic Group
Επιμέλεια κειμένου: Πάρις Ερωτοκρίτου
Δραματουργία/Σκηνογραφία: Μελίτα Κούτα, Χάρης Καυκαρίδης
Mise en scene: Μελίτα Κούτα, Διομήδης Κουφτερός, Ευριπίδης Δίκαιος
Physical Theatre Workshops: Διομήδης Κουφτερός
Somatic Workshops: Χριστιάνα Χαραλάμπους
Σχεδιασμός φωτισμού: Γιώργος Λάζογλου
Σχεδιασμός ήχου: Γιώργος Χρίστου
Παίζουν: Διομήδης Κουφτερός, Τζωρτζίνα Τάτση, Πάρις Ερωτοκρίτου/ Ευριπίδης Δίκαιος
Physical performers: Χριστιάνα Χαραλάμπους, Pascal Caron, Βαλεντίνος Κόκκινος

Η ομάδα Tat-Tnabar, συμπαραγωγοί και συνδημιουργοί της παράστασης, όπως και στο «Zoo», δεν συνοδεύουν απλώς τη δράση, αλλά «παίρνουν πάνω τους» το κλίμα του έργου, εκφράζουν με τη μουσική τους την αναρχική ανατρεπτικότητα του, τον επιθετικό σαρकाσμό του Ζαρί. Είναι θεατρικότατοι!

Η κίνηση των ηθοποιών, η σωματική εκφραστικότητα παίζουν ιδιαίτερο ρόλο σ' ένα έργο που γεννήθηκε ως κουκλοθέατρο. Και οι ερμηνευτές των ρόλων και οι physical performers Χριστιάνα Χαραλάμπους, Pascal Caron και Βαλεντίνος Κόκκινος αποδίδουν αρκετά καλά σ' αυτό το επίπεδο.

Αλλά ο άνθρωπος δεν είναι μαριονέτα, δεν μπορεί να εκφραστεί μόνο με το σώμα τη στιγμή που υπάρχει ο λόγος. Και ο λόγος στην παράσταση έμεινε αφρόντιστος, έμεινε ασκηνοθέτητος. Δεν μπορώ να συμπεράνω από λίγο περιπλοκή διανομή καθηκόντων στο πρόγραμμα της παράστασης, που ανού ευθύνη ήταν η διδασκαλία της υποκριτικής ερμηνείας, αλλά και οι τρεις

Η ομάδα Tat-Tnabar, συμπαραγωγοί και συνδημιουργοί της παράστασης, όπως και στο «Zoo», δεν συνοδεύουν απλώς τη δράση, αλλά «παίρνουν πάνω τους» το κλίμα του έργου, εκφράζουν με τη μουσική τους την αναρχική ανατρεπτικότητα του, τον επιθετικό σαρκασμό του Ζαρί. Είναι θεατρικότατοι!

ομιλούντες ηθοποιοί «φαίνονται» πολύ καλύτερα απ' ό,τι «ακούγονται». Σε μια τόσο φροντισμένη από εικαστικής και μουσικής πλευράς παράσταση η συγκεκριμένη αδυναμία είναι αισθητή.

Ο δεκαπεντάχρονος τη στιγμή της συγγραφής του «Ουμπού» Αλφρέ Ζαρί έγραψε ένα έργο-πρόδρομο του θεάτρου του παραλόγου, ένα έργο που κατάφερε εύκολα να σπάσει

τα δεσμά του νατουραλισμού, που είχε κοινωνική και πολιτική αιχμηρότητα. Κάποιες νύξεις στο πρόγραμμα της παράστασης δείχνουν την επιθυμία των δημιουργών της να προσθέσουν πολιτική διάσταση στο δρώμενο, αλλά στην ίδια την παράσταση η «άνοδο» και η πτώση» του κύριου Ουμπού δεν έχει ευδιάκριτη πολιτική χροιά.

Στην αρχή του σημειώματός μου ανέφερα την ομοιότητα της πρώτης παραγωγής της Paravan Proactions με τη δεύτερη, τον «Ουμπού». Μοιάζουν και στα πλεονεκτήματα, και στα μειονεκτήματά τους. Ελπίζουμε οι μελλοντικές παραγωγές της να μην επαναλάβουν τις προηγούμενες, αλλά να αποτελεί το επόμενο βήμα της ταλαντούχας ομάδας.

